

Pau Miró

(entrevistat per Albert Mestres)

Entre divertit i intrigat, Pau Miró s'asseu a l'expectativa. Si jo trec una llibreta i un boli, ell també. Sens dubte, per a ell qualsevol experiència val la pena de ser viscuda, fins i tot una entrevista. La seva mirada de murri és enganyosa, ja que el que en realitat traspua és una insondable curiositat i una sensibilitat alerta als replecs més lluminosos i més foscos de les coses humanes.

L'actor, l'autor, el director, qui comença la funció en el teu cas?

Em vaig començar a vincular amb el teatre com a actor de molt jove, cap als setze anys, en muntatges amateurs. Al mateix temps tenia una altra inquietud, que era l'escriptura: poemes, contes... Vaig entrar a l'Institut del Teatre de Terrassa, però la interpretació no em satisfia del tot. En aquella època em passava més estones a la biblioteca que no pas a les aules, dedicava moltes hores a la lectura. També m'iniciava en l'escriptura en escena amb alguns companys.

Cada tres mesos, l'Institut oferia un espai perquè hi fessis el que volguessis. En deien Els Distrets. Després, al segon curs, vaig tenir en Sanchis Sinisterra i em va enlluernar absolutament. Mentrestant, amb alguns de l'Institut vam crear una mena de companyia que feia petits espectacles en bars o centres cívics, ens dèiem i ens diem Menudos. Després vaig començar a anar als seminaris de la Beckett, aleshores encara no existia l'Obrador. Entrar en aquest món per a mi va ser molt màgic. Encara era molt ingenu. La Sala Beckett i més tard l'Obrador han estat la meua escola dramaturgica. El concepte de laboratori encara m'excita.

Sempre he entès l'escriptura com a absolutament vinculada al procés de creació de l'espectacle. Fins a *Plou a Barcelona*, on em vaig limitar a l'escriptura, tot i que després vaig poder assistir a alguns assajos i en Toni Casares i tot l'equip van ser molt receptius amb les meves opinions. Abans d'aquesta obra n'havia escrit i dirigit dues al Teatre Malic, *La poesia dels assassins* i *Una habitació a l'Antàrtida*, amb la compa-

nyia Menudos, dos muntatges que van funcionar molt bé, i jo ho atribueixo a la seva peculiaritat i originalitat. *Plou a Barcelona* també va funcionar molt bé, i l'aprecio molt perquè ha connectat molt amb el públic, però crec que ara he d'arriscar molt més en l'escriptura. Ho vaig comprendre a *Bales i ombres*, que es va estrenar al Lliure i per tant va funcionar com una producció estàndard. Em va costar molt trobar-hi la complexitat a què estava acostumat i me'n faig del tot responsable.

Fa un temps, amb els companys de l'Institut hem reprès en certa manera la idea de la companyia com a dinàmica de creació, amb els Menudos. Vam estrenar una adaptació de *L'oncle Vania* de Txèkhov que es deia *Happy hour* i que era un assaig obert al Teatre Lliure, però que va saltar al teatre Borràs. Últimament hem treballat en un espectacle a partir de la *Fedra* d'Eurípides des d'una perspectiva no «professional» que es diu *Banal sessions of Fedra*, un treball que em satisfà molt. L'any passat vaig estrenar *El somriure de l'elefant* al Grec. Vaig haver-la d'enllestir a corre-cuita i les

reaccions van ser molt diverses, però vaig començar a tornar a reconciliar-me amb el procés de creació.

Quina mena de matrimoni hi tens, amb el teatre?

És una mena de compromís instintiu, vinculat amb la capacitat de risc i l'intent de comprensió de la «humanitat». Des del punt de vista escènic, tinc una ànima una mica salvatge, *punky*, que en diuen, que em porta a la curiositat i el risc. En aquest sentit, *Plou a Barcelona* ha decebut algunes de les persones que em coneixen millor. A mi m'agrada viure el teatre com un procés de creació col·lectiva. Ara mateix m'estic interrogant sobre el moviment, exploro el protagonisme del moviment, la seva relació amb la paraula. És el que fem actualment amb els Menudos a *Y hasta aquí puedo leer*, que d'altra banda, des del punt de vista del resultat, és un espectacle brut, irregular, però viu i totalment experimental.

Com és la teva cuina? Quin és el punt de partida cada vegada? Com estires el fil?

M'interessa créixer com a dramaturg i com a director, però sobretot com a creador en el sentit ampli. Per a mi, tot el temps que dedico a escriure representa esbrinar alguna cosa sobre l'existència, sobre la «humanitat» que deia abans. És tenir curiositat per l'ésser humà i comprendre que encara es pot practicar l'humanisme. D'altra banda, sóc molt caòtic, em costa molt trobar el camí encertat. Començo amb la necessitat de parlar d'una cosa molt concreta. Després tot passa en un terreny boirós que no es pot racionalitzar, i això es barreja amb els gustos estètics i el propi bagatge. Ja veus que no puc ser gaire concret. Al següent estadi de la idea començo a conèixer el material de què dispo i llavors tinc molta facilitat per trobar l'estructura. En canvi, el que em costa més és omplir aquesta estructura.

I amb el públic? Quina mena de matrimoni hi tens?

Això també ho estic descobrint ara. Crec que en les coses que plantejo, que ofereixo, hi ha una sensibilitat determinada, i ara estic descobrint que hi ha gent que hi connecta, tot i que encara és poca. Com més mati-

sos aconsegueixo, més hi connecta. En tot cas, sempre m'esforço perquè al meu treball hi hagi compromís i esforç. No m'accontento amb un producte.

Parlant de compromisos, quin tens amb la llengua com a eina imprescindible?

Em sap greu dir que si tinc la sensació que avanço com a dramaturg pel que fa a estructures, personatges i temes, em sento que no domino la llengua prou bé per treure'n tot el potencial.

On creus que et portarà tot plegat?

Amb *Bales i ombres* vaig tenir la sensació que m'allunyava d'aquest centre neuràlgic que és el procés de creació lliure dels condicionaments de la producció estàndard. Al text que he d'escriure per al projecte T6 del Teatre Nacional de Catalunya, on no podré controlar aquest aspecte, intentaré respectar molt el meu procés d'escriptura. En realitat aspiro a poder dedicar-me professionalment no a fer productes, sinó a construir sensibilitats i experiències lluny del convencionalisme.